

ПЪРВА ГЛАВА

И така, за да стигне до Нун Сити, случайният пътник трябва да се оправя, както може, защото дотам не вървят автобуси и влакове – единственият транспорт до този град е камионът на компанията „Шубъри Търпентайн“, който превозва поща и доставки от съседния град Парадайс Чапъл шест дни в седмицата: понякога шофьорът на камиона, Сам Радклиф, качва някого при себе си. Но независимо от средството за придвижване, пътуването е тежко – разораните пътища могат доста бързо да раздрънкат дори и чисто нова кола, а стопаджиите остават с неприятни спомени. Освен това околността е пуста. В блатистите падини, където цветята на тигровия крем достигат големината на човешки глави, светлозелени дънери блестят под тъмната вода на тресавищата като трупове на удавници. Нерядко единствените движения в пейзажа са зимният дим, който се вие от комина на някоя окаяна фермерска къщурка, или премръзнала птица с вцепенени криле и настръхнал поглед, която тихо кръжи над черните опустели борови гори.

Два пътя пресичат тези места, за да достигнат Нун Сити – единият от север, другият от юг. Южният, извесен като шосето Парадайс Чапъл, е по-добър, макар че, общо взето, между двата няма особена разлика: безкрайни мили самотни блата, поля и гори, разнообразявани единствено от редките табели с реклами на петцентови

пури „Ред дот“, „Д-р Пепър“, сиропи „НЕХИ“, студена напитка „Тоник“ или „666“. Дървени мостове, полегнали над лениви потоци с имена на отдавна изчезнали индиански племена, тътнат като далечни гръмотевици под преминаващите колела. Стада свине и крави необезпокоявани кръстосват пътя. От време на време някое фермерско семейство спира работа, за да помахна на профучаващата кола и тъжно да погледа подире ѝ, докато не се изгуби в облаци червен прахоляк.

В един жежък ден в началото на юни, шофьорът на компанията „Търпентайн“, Сам Радклиф – едър, оплешивяващ мъжага със сурово, мъжествено лице, поглъщаше бирата си в кафене „Утринна звезда“ в Парадайс Чапъл, когато собственикът на заведението се приближи към него, прегърнал през рамо някакво непознато момче.

– Здравсти, Сам – каза собственикът, чието име бе Сидни Кац. – Имам тук едно хлапе, което ще ти е благодарно, ако можеш да го хвърлиш до Нун Сити. От вчера се опитва да се добере дотам. Можеш ли да му помогнеш?

Радклиф хвърли поглед към момчето през ръба на чашата си и не бе особено очарован. Имаше си свои разбирания за това как би трябвало да изглежда едно „истинско“ момче, а хлапето по някакъв начин не се връзваше с тях. То бе прекалено миловидно и крехко, а и кожата му бе твърде нежна. Всяка негова черта излъчваше деликатност и чувственост, а момичешка крехкост омекотяваше очите му, кафяви и много големи. През кестенявата му, късо подстригана коса се спускаха чисто жълти кичури. Някакво уморено, умоляващо изражение бе легнало на лицето му, а в раменете имаше една немладежка отпуснатост. Хлапето носеше дълъг, измачкан бял ленен панталон, провиснала синя риза с разкопчана яка и доста протъркани светлокафяви обувки.

– Как се казваш, синко? – попита Радклиф, като избърса мустаците от пяна върху горната си устна.

– Джоуел. Джо-уел Ха-ри-сън Нокс.

Той ясно разграничи сричките, сякаш смяташе шофьора за глух, но гласът му бе необичайно тих.

– Така ли? – провлачено изрече Радклиф, докато оставяше пресушената си чаша върху тезгяха. – Хубаво име имаш, господин Нокс.

Момчето се изчерви и се обърна към собственика, който побърза да се намеси:

– Добро е момчето, Сам. Сече му акълът. Знае думи, които аз и ти никога не сме чували.

Радклиф бе обзет от безпокойство.

– Ей, Кац, я ми напълни чашата.

Когато собственикът се отдалечи, сякаш стъпил върху невидими колелца, за да донесе още една бира, Сам учтиво каза:

– Не исках да те обидя, синко. От’де идеш?

– Ню Орлиънс – отвърна хлапето. – Тръгнах в четвъртък и пристигнах тук в петък... но по-нататък не можах да стигна. Никой не дойде да ме посрещне.

– Аха, разбирам – каза Радклиф. – Значи имаш рода в Нун Сити?

Момчето кимна.

– Баща ми. Ще живея с него.

Радклиф вдигна очи към тавана, тихичко си повтори „Нокс“, а после объркан поклати глава.

– Май не се сещам за никого с такова име. Сигурен ли си, че не бъркаш посоката?

– О, да – отвърна момчето без капка безпокойство. – Попитайте господин Кац, той е чувал за баща ми, а и аз му показах писмата... почакайте.

Хлапето тичешком се провря между масите на мрачното кафене и дотътри огромен метален куфар, който, съдейки по изражението на лицето му, бе изключително тежък. Куфарът бе нашарен с многобройни сувенирни ваденки на далечни градове: Париж, Кайро, Венеция, Виена, Неапол, Хамбург, Бомбай и много други. Всичко това представляваше странна гледка в такъв горещ ден в град с размерите на Парадайс Чапъл.

– На всички тия места ли си ходил? – попита Радклиф.

– Неее – каза момчето, докато се бореше с износената кожена каишка, която държеше капака на куфара

затворен. – Той е принадлежал на дядо ми – майор Нокс. Предполагам, че сте чели за него в историческите книги. Той е бил забележителна личност по време на Гражданската война. Както и да е, това е куфарът, който е използвал на сватбеното си околосветско пътешествие.

– Околосветско, а? – Радклиф беше впечатлен. – Сигурно е бил доста богат човек?

– Е, това е било много отдавна.

Хлапето порови сред прилежно подредените си вещи, докато намери тънък вързоп писма.

– Ето го – каза то, като извади един бледозелен плик. Преди да го отвори, Радклиф прокара пръсти по него, а после с тровава прилежност извади зелен лист фина хартия и зачете, като движеше безмълвно устни.

Господин Ед. Р. Сенсъм,
Имението на Скъли
18 май, 19...

Скъпа Елен Кендал,

Задължен съм ви, че отговорихте на моето писмо толкова бързо – по право, с обратната поща. Предполагам, че ви се е сторило странно да получите вест от мен след цели дванайсет години, но ви уверявам, че причините за това дълго мълчание бяха основателни. Както и да е, но когато прочетох във вестник „Таймс-Пикаюн“, за чийто неделен брой съм абониран, за кончината на бившата ми съпруга, нека Господ даде покой на нежната ѝ душа, аз веднага прецених, че най-достойното нещо, което мога да направя, е да поема отново бащините си задължения, уви, забравени през тези дълги години. Настоящата госпожа Сенсъм и аз с радост (о, не, щастие!) научихме, че сте съгласна да удовлетворите нашето желание, макар и, както казвате, да ви се къса сърцето. О, колко добре разбирам мъката, която причинява подобна саможертва, тъй като изпитах същите чувства, когато, след

онази последна кошмарна история, бях принуден да се откъсна от единственото си безценно дете, и то по време, когато то бе твърде малко. Но всичко това принадлежи към миналото. Бъдете сигурна, добра госпожо, че тук, в имението, домът ни е красив, храната – здравословна, а атмосферата ще се отрази благоприятно на моя син.

Що се отнася до самото пътуване: надяваме се, че Джоуел ще пристигне тук не по-късно от първи юни. От Ню Орлиънс той трябва да вземе влак до Билокси, където да слезе и да си купи билет за автобуса до Парадайс Чапъл, град, който се намира на двайсетина мили южно от Нун Сити. В момента не разполагаме с механично превозно средство. Затова предлагам да преспи в П. Ч., където над кафене „Утринна звезда“ се предлагат стаи, докато ние направим необходимото по въпроса. Прилагам също така чек, който да покрие евентуалните разходи по този вариант.

С уважение: Ед. Р. Сенсъм

Собственикът се върна с бирата точно когато Радклиф въздъхна и с изражение на почуда прибра листа обратно в плика. Две неща в това писмо го безпокояха. Преди всичко, почеркът: буквите, изписани с ръждиво на цвят мастило, подобно на засъхнала кръв, представляваха бъркотия от заврънкулки и префърцунени знаци. Какъв ли бе човекът, писал по този начин? И второ:

– Ако татко ти се казва Сенсъм, ти защо се наричаш Нокс?

Притеснено, момчето сведе очи към пода.

– Ами – каза то и хвърли бърз обвиняващ поглед към Радклиф, сякаш шофьорът по някакъв начин го ограбваше, – те бяха разведени, а мама винаги ме е наричала Джоуел Нокс.

– Е, виж какво, сине – каза Радклиф, – не трябваше да ѝ позволяваш! Запомни, че твоят баща си е твой баща, каквото и да става.